

raó fa constar Moll que ell no l'ha trobada mai), que es fa suspecta perquè aquí Griera pretén fundar-hi una etimologia CONJUNGULA (potser, doncs, *conllonga* és inventat per ell o algú altre amb aquest fi, i de tota manera s'explicaria com a alteració per propagació de nasal); Moll (un ciri a Déu, un altre...) transigeix amb l'etimologia CONJUNGULA —insostenible ja fonèticament per l'escamoteig de la -L-, inadequada en semàntica, suspecta pel que hem dit—, si bé «amb influència fonètica de *lloga*»: no cal! *Conlloguer* 'amo d'una bèstia que fa *conlloga*', Montblanc (Griera, *RLiR*, 235, i solament en el citat article etimològic, es lleva amb una forma *conllonguer*).

El duplicat enterament savi *collocar*: «un bon pagès / vent --- sa muller / adulterava / --- / meté-hi sa rella: / quan fon vermella / gran solc li féu / --- / ells... s dormí / ab tal cauteri; / son adulteri / --- punició / hagué condigna / --- / alt en la glòria / déu lo *colloque*; / de fet yo broque / ---», «com fa la loca, / sos fills colloca / dejús ses ales», JRoig (*Spill*, vv. 1915 i 12031, així en les eds. ABC, *coloque* en els ms.); «ell sovint me diu: —Carmesina, fes per manera ans que yo partesca de aquesta present vida, ab molta alegria yo't veja *collocada* entre braços de cavaller que sia gloriós», JoMartorell (Ag., § 194; II, 4). *Collocació*; *collocador* (altrament veg. COLGAR).

Desllogar tr. 'desllorigar': «féu-lo tant tortorar entró los brasses li foren totz *deslogats*», *VidesR*, 93r2; avui emp. i ribag. *AlcM*. *Desllogació*; *desllogament*. En forma sàvia: *dislocar*; *dislocació* [Belv.].

Més formes sàvies són: *local* [Belv.]; *localitat* [Llull]; *localisme*, *-lista*; *localitzar*, *-ització*. *Lòcul*; *locular*; *loculació* i els cpts. *loculicida*; *locupletar* [Lacav.], der. del cpt. II. *locuples*, *-etis*, 'ric'. + *Locatiu*, cas de la decl. sànskrita, esclava i llatina, basca etc.

CRP.: *Lloctinent* [Llull, *Blanq.*, *NCL*, II, 214.59]; a Val., un poc alterat en *llautinent* designa «guarda de término o de campo, alguacil de campo» (dic. de Lamarca). *Lloctinència*; *lloctinentatge*.

Locomotor; *locomotora*; *locomoció* [Lab. 1888]; *locomòbil* [1888, *SLiCosta*]: «màquina de vapor transportable damunt rodes», EdFontserè, *CiFiNat.*, p. 163; *locomotiu*, *-tivistat*. *Locomotriu*.

Enlloc, originàriament significà 'en un cert lloc': «e on pus an *en loc* estat, / menys son prezat en totas res»; «--- per qu'ieu vos dic, per so car és / vilàs e fols aitals captenys, / que can ventretz *en loc*, al menys / ajatz cor suau de premier, / e pueis faitz tan que-l dig entier / e-l saber menetz per razó / ---», Ramon Vidal de Besalú, princ. S. XIII (*Abril issi' e mais intrav.* a. 1680), 1684, Field, p. 57, ben trad. p. 68.

En les *Vides Rosselloneses* 'a qualsevol lloc' «eu sé que enans que éi anés *en loc*, me saludava», f° 76r1 (trad. «aliquo pergens»); «e príncep, can irà / *en loc*, si l loc no ama / ja grasits no-y serà», Guillem de Cervera, *Prov.*, 935b; «si alcun frare va *en loc* sens licència de son batliu ---», ordenació de Templers, S. XIII (MiretS, *TemplH*, 546); «és acustumat que quan los cavalers van *en loc* per lo senyor Rey, ab armes, que-l senyor Rey lor deu haver, entre dos e

dos, un saumer per portar lurs armes», doc. ross. de 1309 (*RLR* VIII, 66); «los almogàvers, ab pietat que n'havien, migpartien ab ells ço que devien menjar; si que per aquesta caritat que la nostra gent faïa, com *enloc* hostejaven, més de 2000 grecs, que turcs havien desheretats, los anaven darrera», Muntaner, cap., § 203 (Casac. VI, 28.14). En Dante hi és en potència si no en acte: «in su l'ultima spera / --- / è ogni parte là ove sempre era / perchè non è *in loco*, e non s'impola ---» (*Par.* xxxii, v. 67).

Així comprenem que va ser solament a força d'usarlo sovint en frases negatives (acompanyat de la negació *no*) «no anar *enlloc*» etc., que acabà per pendre tant o més sovint sentit negatiu, de manera que sovint es diu (si bé no és tan recomanable) *enlloc hi ha* ---; tanmateix segueix usant-se en els sentits interrogatiu i indefinit: 'en algun lloc': «si com Tritons llotosos, del aygua poden traure / lo cap, aguaytan lluscos si l'hèroe *enlloc* se veu, / y creuhen, no obirant-lo, que en lo pregon deu jaure», *Atl.* ix, 4b.

Tan tard es pren consciència de l'existència de tan important adv. que cap dicc. no el registra fins a princ. S. XX (no *DAG.* ni *AlcM*, Lab. 1888; només eds. recents del Lab. i Vogel, que erròniament li atribueix només el significat negatiu «nirgendswohin»), per més que Fabra (i algun altre gramàtic) ja posaren de relleu la seva importància i els seus diversos valors. Avui és d'ús general almenys al N. de l'Ebre i les Illes (fins a Eiv. «en ningún sitio», *PzCabr.*); a Mall. també se senten molt les frases com «hi varen ficar taiucs i rams d'auzina i ho van tapar amb terra perquè no tingui espirai p'*əylók*», sento als carboners de Banyalbufar, 1964; cites literàries de Joan Alcover, *AMAlcover* i *VCatalà* en *AlcM*, totes de sentit negatiu.

1 N'hi ha també algun cas en els docs. urgellencs dos-centistes p. p. P. Pujol (veg. infra), però en el de 1251 (16.53) el sentit és obscur i el que en diu *AlcM*, § 5, no veig que resulti del context. — 2 ¿Per què no ortografien així els mallorquins, com es fa pertot fora de Mallorca? ¿Quina solta té exigir que no grafíem *So 'n ni Ço 'n* (com teòricament fóra natural) sinó *Son* (cosa que respecta tothom), però en canvi *Ca 'n?*, amb considerable complicació ortogràfica. Ja sé que cert Pep Gonella sosté que això és una preciosa essència insular, a defensar de les intrusions continentals. Però la gent, com ell, escriuen *C' an* (!); i és clar del que es tracta és justament de mantenir les dificultats i entrebancs ortogràfics, amb la santa intenció d'aconseguir que a Mallorca s'escrigui com més millor en la *lengua del imperio*; i dels sants defensors de l'ordre... contrabandista. — 3 Cosa probable perquè ho posa amb *-rr-* només a l'article de la *ll*, però imprimeix correctament *llogaret* a l'article *aldea*. Crec que no figurarà a les eds. anteriors, perquè Lacav. (que sol seguir Torra en la forma dels mots) posa *llogaret*, imprès repetidament (s. v., i s. v. *lloch*: «*lloch*, *pooble* ---, *petit lloch*, *llogaret* exiguus pagus ---»).

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: